

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **S.**, so sídlom v B., pobočka K., proti povinnému **S.**, so sídlom v K., o vymoženie **444,50 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. Er 1196/2001, o dovolaní súdneho exekútora JUDr. Ing. K. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2011 sp. zn. 5 CoE 6/2011, takto

r o z h o d o l :

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 29. júna 2011 sp. zn. 5 CoE 6/2011 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II uznesením zo 16. júna 2010 č.k. Er 1196/2001-12 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju (z dôvodu výmazu povinného z obchodného registra). Oprávnenej uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy konania v sume 44,73 € do 15 dní od právoplatnosti uznesenia.

Okresný súd Košice II uznesením z 23. júla 2010 č.k. Er 1196/2001-18 zrušil svoje skoršie rozhodnutie zo 16. júna 2010 č.k. Er 1196/2001-12. Rozhodnutie odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom (§ 374 ods. 4 O.s.p.) vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, preto sudca odvolaniu vyhovel.

Okresný súd Košice II uznesením z 18. októbra 2010 č.k. Er 1196/2001-22 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal. Rozhodnutie odôvodnil tým, že podaním doručeným súdu 21. mája 2010 exekútor oznámil, že povinný bol z obchodného registra vymazaný a navrhol exekúciu z tohto dôvodu zastaviť. Súd preto s poukazom na § 19 O.s.p., § 20a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 57 ods. 1

písm. g/, § 58 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, exekúciu zastavil. O trovách exekúcie rozhodol v zmysle § 196, § 197 ods. 1, § 200 ods. 1 a 2, § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku. Uviedol, že oprávnenú nemožno zaviazať k úhrade trov exekúcie, pretože zastavenie exekúcie nezavinila.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 29. júna 2011 sp. zn. 5 CoE 6/2011 odvolanie súdneho exekútora odmietol. Uviedol, že je potrebné vychádzať z § 37 Exekučného poriadku v znení pred 1.2.2002, kedy Exekučný poriadok exekútorovi postavenie účastníka exekučného konania ešte nepriznával (exekučné konanie sa začalo 30. marca 2001). Vzhľadom na to, že exekútor nebol v prejednávanej veci osobou oprávnenou na podanie odvolania, muselo byť jeho odvolanie odmietnuté (§ 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal súdny exekútor dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. Vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. videl v tom, že jeho odvolanie bolo krajským súdom odmietnuté, hoci na to neboli splnené podmienky. Tým bolo porušené aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v článku 46 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky. Uviedol, že exekútor je vždy vtedy účastníkom konania, ak mu Exekučný poriadok priznáva procesné práva, resp. vždy vtedy, ak postup súdu sa bezprostredne týka práv exekútora vyplývajúcich z činnosti exekútora ako osoby vykonávajúcej verejnú moc. Ďalej poukázal na porušenie svojho práva v súvislosti s doručovaním odvolania oprávnenej proti uzneseniu okresného súdu zo 16. júna 2010 č.k. Er 1196/2001-12. Navrhol, aby sa dovolací súd zaoberal aj otázkou predčasného zastavenia exekúcie.

Oprávnená sa k dovolaniu súdneho exekútora nevyjadřila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol uznesením. Pokiaľ dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydanému v tejto procesnej forme, je tento opravný prostriedok prípustný, ak smeruje proti zmeňujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo uzneseniu, ktorým odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Dovolanie je v zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bolo odmietnuté odvolanie súdneho exekútora, nie je v zmysle § 239 O.s.p. dovolanie proti nemu prípustné.

S prihliadnutím na námietky dovolateľa a tiež vzhľadom na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., odvolací súd sa zaoberal aj otázkou, či sa v konaní na súde nižšieho stupňa nevyskytla niektorá z týchto väd. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné (teda aj dôvodné) proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku aj uzneseniu), ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou

uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí. Vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. dovolateľ nenamietal, tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Dovolateľ namietal procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ktorú videl najmä v tom, že odvolací súd nesprávne odmietol jeho odvolanie, pretože ho pokladal za osobu neoprávnenú na jeho podanie.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Zákon č. 32/2002 Z.z., ktorým sa menil a dopĺňal zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v § 37 ods. 1 na konci pripojil vetu : Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Tento zákon nadobudol účinnosť 1. februára 2002. V zmysle § 235 ods. 2 Exekučného poriadku (prechodné a záverečné ustanovenia) exekučné konania, ktoré sa začali do 1. februára 2002, sa dokončia podľa doterajších predpisov. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že aj keď v zmysle prechodných a záverečných ustanovení Exekučného poriadku nebolo možné v danej veci aplikovať § 37 ods. 1 v znení od 1. februára 2002, odvolací súd mal súdneho exekútora považovať za účastníka pre určitý úsek konania bez ohľadu na to, že toto nebolo uvedené priamo v Exekučnom poriadku. Účastníkom pre určitý úsek konania je osoba (fyzická osoba alebo právnická osoba, prípadne aj štát podľa § 48), o ktorej procesných právach a povinnostiach sa má v konaní rozhodovať (Mazák, J. a kolektív. : Základy občianskeho procesného práva, Bratislava, Iura Edition, 2007, s. 97). V rámci rozhodovania sa v tomto prípade riešia jedine procesné otázky (okrem iných napr. aj trovy konania). Postavenie inej osoby ako účastníka pre určitú časť (exekučného) konania je potrebné vyvodiť z konkrétnej procesnej situácie. V prípade, že sa rozhodovalo o trovách exekúcie, nebolo preto možné s poukazom na vyššie uvedené odmietnuť odvolanie súdneho exekútora ako podané neoprávnenou osobou.

Uvedeným postupom odvolacieho súdu bola súdnemu exekútorovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p).

So zreteľom na skutočnosť, že konanie bolo v danej veci postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., zrušil dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu nezaoberal sa ďalšími dôvodmi, z ktorých súdny exekútor vyvodzoval opodstatnenosť svojho opravného prostriedku.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová